

INDEX

TOMI CENTESIMI QUADRAGESIMI.

	Pagin.
DE UNICO BAPTISMO CONTRA PETILIANUM AD CONSTAN- TINUM, LIBER UNUS. Petiliani librum de unico baptisate, quod ille in sola vera Ecclesia, imo in sola Donati parte esse contende- bat, refellit Augustinus. Docet unci baptismi etiam in hæreticis repertam veritatem approbandam esse, non violandam. Ad Cypriani martyris et aliorum ex Africa, qui cum ipso aliter sensisse objectantur, epis- coporum auctoritatem respondet. Neminem in Ecclesiæ unitate mac- ulari alienis peccatis, ex ipsius Cypriani facto probat contra Dona- tistarum schisma. Postremo Petiliani calumnias Melchiadi et aliis quibusdam Catholicis episcopis illatas propulsat.	
BREVICULUS COLLATIONIS CUM DONATISTIS. Collatio primi diei.	55
Secundi diei Collatio.	44
Collatio tertii diei.	46
AD DONATISTAS POST COLLATIONEM, LIBER UNUS. Ipsos Do- natianæ partis laicos monet Augustinus, ne ulterius seducantur a suis episcopis, quos jam esse in Collatione apud Carthaginem habita, propriis suis verbis ac sententiis prolatisque per eosdem ipsos docu- mentis confutatos, Gesta commonstrant. Horum vanas adversus Col- lationem ejusdem judicium calumnias diluit, scripta ab iis quædam post Collationem in vulgus sparsa examinans obiter et refellens.	93
Sermo ad Casareensis Ecclesiæ plebem Emerito præsentè habitus.	155
DE GESTIS CUM EMERITO CÆSARENSI DONATISTARUM EPISCOPO, LIBER UNUS.	169
CONTRA GAUDENTIUM DONATISTARUM EPISCOPUM, LIBRI DUO. — LIBER I. In quo Gaudentii duæ ad Dulcitium Epistolæ refu- tantur.	185
LIBER II. Gaudentii contra superiorem librum responsio diluitur. Sermo Augustino tributus de Rusticiano subdiacono a Donatistis rebap- tizato et in diaconum ordinato.	212
DE PECCATORUM MERITIS ET REMISSIONE, ET DE BAP- TISMO PARVULORUM, AD MARCELLINUM, LIBRI TRES. —	269

INDEX.

563

LIBER I. Refellit eos qui dicunt, Adam, etiamsi non peccasset, fuisse moriturum; nec ex ejus peccato quidquam ad ejus posteros propaga- tione transisse. Mortem hominis probat consecutam non necessitate naturæ, sed merito peccati: tum etiam peccato Adæ totam ejus stir- pem obligatam esse docet, ostendens parvulos ob id baptizari, ut originalis peccati remissionem accipiant.	259
LIBER II. Disputat Augustinus contra eos qui dicunt, quod in hac vita sint, fuerint, et futuri sint homines nullum habentes omnino pecca- tum: qua de re propositis quatuor quæstionibus, docet primo homi- nem in hac vita sine peccato esse posse per Dei gratiam et liberum ipsius arbitrium. Postea probat non esse tamen quemquam in hac vita degentem sine ullo prorsus peccato. Tertio, ideo non esse, quia nemo est qui tantum velit, quantum res exigit, dum vel latet quod justum est, vel facere non delectat. Quarto loco, nullum prorsus, excepto uno Mediatore Christo, vel esse, vel fuisse, vel futurum esse homi- nem ab omni peccato immunem.	333
LIBER III, seu ad eundem Marcellinum Epistola. In qua Augustinus Pelagii circa quæstionem de peccatorum meritis et de parvulorum baptismo errores, sive nonnullas contra peccatum originale, quas ille suis in Paulum expositionibus insperserat, argumentationes redar- guit.	388
DE SPIRITU ET LITTERA, AD MARCELLINUM, LIBER UNUS. Marcellino scribente se permotum eo, quod in superiori opere leg- isset, fieri posse ut sit homo in hac vita sine peccato, si velit, adju- tus a Deo; nec ullum tamen usquam in hominibus tam perfectæ justitiæ exemplum extare: hanc Augustinus occasionem arripit dis- putandi contra Pelagianos de adjutorio gratiæ Dei, ostenditque non in eo nos divinitus adjuvari ad operandam justitiam, quod legem Deus dedit plenam honis sanctisque præceptis, sed quod ipsa voluntas nos- tra, sine qua operari bonum non possumus, adjuvetur et erigatur impertito spiritu gratiæ, sine quo adjutorio doctrina legis littera est occidens, quia reos potius prævaricationis tenet, quam justificat im- pios. Inde ad propositam quæstionem, quam solvere incipit in prin- cipio libri, rediens iterum in fine, demonstrat multa esse nemine dif- fitente possibile cum Dei auxilio, quorum nullum usquam extet exemplum: atque ita sine exemplo esse in hominibus perfectam just- itiam, et tamen impossibilem non esse concludit.	411
DE NATURA ET GRATIA AD TIMASIVM ET JACOBUM CON- TRA PELAGIVM, LIBER UNUS. Principio ponitur quid de natura et gratia exploratum sit: Naturam scilicet ex Adæ prævaricatoris carne propagatam, quia jam non qualem Deus primitus condiderat, incul- pabilem et sanam, gratiæ auxilio, quod et ab ira Dei redimatur, et ad justitiam perficiendam regatur, indigere. Naturæ pœnale vitium ad vindictam justissimam pertinere: ipsam autem gratiam non meritis reddi, sed gratis dari; et qui non per eam liberantur, juste damnari.	

Mox Pelagii eidem naturæ contra gratiam patrocinantis liber. responsis ad singulos apices redditus, confutatur; inter alia præcipue quod posse esse hominem sine peccato, suadere cupiens, naturam per peccatum debilitatam et mutatam non esse contendat; alioquin materiam peccati (quod absurdum putat) vindictam fore, si ad hoc peccator infirmatus est, ut plura peccaret. Præterea quod commemoratis justis cum Veteris tum Novi Testamenti, quos peccato caruisse sentit, dicat possibilitatem non peccandi homini a natura inesse; eamque ideo gratiæ Dei tribuendam, quia illius naturæ Deus auctor est, cui ea non peccandi possibilitas inseparabiliter insita sit. Veterum denique, quas pro se Pelagius adducit, ac nominatim Hilarii, Ambrosii, ipsius quoque Augustini sententiæ expenduntur.

483

ANNOTATIONES.
CONCORDANTIA.

551

561

EXPLICIT INDEX.

